

ret kan gøres gjældende. Vi have altsaa en konstitutionel Tilstand, selv om det ene Thing vægrer sig ved at udføre sit Arbejde. Men saa bliver Spørgsmaalet: Hvorledes er Landsthingets Stilling? Jeg har hørt den Anskuelse fremsætte, at naar Folkethinget sætter sig selv ud af Spillet, sætter det derved ogsaa Landsthinget ud af Spillet. Naar den ærede Taler fremhævede, at han ikke kunde forstaa, hvorledes vi fik et Retskrav paa at faae Finantsloven fremlagt, og hvorledes der kunde paahvile Regjeringen en Forpligtelse til at fremlægge den, tror jeg ikke, at Nogen har paastaet dette, og naar den ærede Taler har rettet sine Bemærkninger derimod, at Nogen skulde have paastaet, at vi havde et Retskrav paa at faae Finantsloven forelagt, siger jeg, at den Slags Indvendinger skyde forbi Maalet, thi det er der Tingen, der har paastaet. Men Spørgsmaalet er: Naar Regjeringen ønsker det, er den saa ikke i Stand til at bevare for Landsthinget den Indflydelse, som det endnu under de givne Forhold kan have paa Finantsloven, og kan saa Landsthinget ikke for sit Bedkommende have et billigt Krav paa at øve den Indflydelse, som Omstændighederne tillade? Jeg vil indrømme, at den ikke er saa stor, som vi kunne ønske, men det er en Følge af Situationen, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at hvis Finantsloven ikke blev forelagt for os, saa fik vi slet ikke Leilighed til at udtale os og ikke en Gang Leilighed til at have den Samtale med Regjeringen, som det ærede Medlem fremhævede. Det forekommer mig dog, at det kan være ønskeligt for os, at vi bevare for os den Indflydelse paa Finantslovens Behandling, som Omstændighederne tillader, og at vi ikke bør affjære vor Deltagelse i Finantslovens Behandling, fordi det andet Thing finder paa, at det for sit Bedkommende ikke vil behandle den. Derfor mener jeg, at naar Regjeringen er villig til at give os den Indflydelse paa Finantsloven, som Omstændighederne tillade, maa vi for vort Bedkommende paa skjønne det og ogsaa være rede til at tage den Del i Behandlingen, som bydes os. Men saa er Spørgsmaalet: Kan det ske, eller gaar man ikke derved udenfor Grundloven?

Saa, der vil jeg gjøre opmærksom paa, at er der her Tale om at gaa udenfor Grundloven, er det det Thing, der er gaet udenfor Grundloven, som har nægtet Finantsloven (Hør! Hør!), det er det, som har frembragt Marsagen, og som har taget Ansvaret paa sig. Her er der kun Tale om en simpel Virkning, som kan føres tilbage dertil. Her er der kun Tale om, hvis et

af Thingene vil gaa udenfor Grundloven, er der saa nogenjomhelst Grund til, at det andet Thing ogsaa skulde miste den Indflydelse, som Forfatningen byder det? Jeg vil sige, at naar det er givet, at Finantslovens Nægtelse ligger ganske udenfor Grundlovens Forudsætning, maa man ogsaa ved en Overveielse af, hvad Grundlovens Bestemmelser føre til, fastholde dette, at vi i Forveien ere udenfor Grundlovens Forudsætning, og naar man henviiser til § 48 og til § 53 og siger, at i Følge dem kan altsaa et Finantslovsforslag aldrig komme hertil uden fra Folkethinget, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at disse Bestemmelser i Grundloven forudsætte Lovforslagets regelmæssige Gang henimod at blive til Lov, men de have ikke dets Forkastelse paa Veien for Die. Grundlovens § 53 siger, at naar et Lovforslag er vedtaget i det ene Thing, bliver det i den Form, hvori det er vedtaget, at forelægge det andet Thing, og jeg vil altsaa være enig i, at naar Finantslovsforslaget er vedtaget i Folkethinget, saa bliver det i den Form, hvori det der er vedtaget, at forelægge for Landsthinget, men hvis nu Finantslovsforslaget er forkastet i det andet Thing, saa have vi ingen Regler i Grundloven, thi § 53 taler kun om det Tilfælde, at det er vedtaget og saa gaar videre. Der staar, at det skal forelægges i den Skikkelse, hvori det er vedtaget, men hvorledes dette skal ske, naar det er forkastet, foresligger der Intet om, det er altsaa Noget, som Grundloven slet ikke har villet befatte sig med, den er ikke gaet ud fra, at en Repræsentation, at en Rigsdag skulde gjøre det til sin eneste Opgave at ihjelslaa Lovforslag. Alle Begne hvor der er Tale derom, staar der „vedtaget“ f. Ex. i § 44: Ethvert af Thingene er berettiget til at forelægge og for sit Bedkommende vedtage Lovforslag. Det er altsaa det, den gaar ud paa, hvorledes den regelmæssige Virksomhed for at tilvejebringe Love skal foregaa, og i aller høieste Grad maa det have været Forudsætningen i Henseende til Finantsloven, thi om den, hvis Tilblivelse er nødvendig for Statsstyrelsens Fortsættelse, er det givet, at man ikke har kunnet tænke sig, at et af Thingene skulde mene, at det var en forkastelig Lov, som maatte ihjelslaas. Naar derfor § 48 siger, at Finantsloven behandles først i Folkethinget, gaar den ud fra, at denne Behandling fører til et Resultat, men naar den forkastes, siger jeg, saa er det i Virkeligheden et Udtryk for, at Folkethinget vægrer sig ved at foretage en Behandling, den vil ikke behandle dette Lovforslag, det er Noget, som Enhver kan sige sig selv. Det er derfor en Opgivelse af den Forret, som er